

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 3177/2020
19.11.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић и Данијеле Николић, чланова већа, у парници тужиоца АА и ББ, обоје из ..., чији је пуномоћник Сања Раденковић адвокат из ..., против туженог ВВ из ..., чији је пуномоћник Петар Васиљевић адвокат из ..., ради дуга, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 5285/18 од 18.12.2019. године, у седници већа одржаној 19.11.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 5285/18 од 18.12.2019. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду П 2191/15 од 05.03.2018. године, ставом првим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев и тужени обавезан да тужиоцима на име дуга исплати износ од 110.000 евра са каматом по стопи Европске централне банке, и то: за део главног дуга у износу од 70.000 евра, почев од 31.12.2010. године, за део главног дуга у износу од 30.000 евра, почев од 01.06.2011. године и за део главног дуга у износу од 10.000 евра, почев од 30.10.2011. године, па све до 24.12.2012. године, а од 25.12.2012. године до исплате са каматом по стопи Европске централне банке увећане за 8 процентних поена, све у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате. Ставом другим изреке, делимично је одбијен тужбени захтев тужилаца у делу за камату преко стопе Европске централне банке до стопе Европске централне банке увећане за 8 процентних поена, и то: на део главног дуга у износу од 70.000 евра почев од 31.12.2010. године, на део главног дуга од 30.000 евра почев од 01.06.2011. године и на део главног дуга од 10.000 евра почев од 30.10.2011. године, па све до 24.12.2012. године, као и у делу за исплату главног дуга и камате у динарској противвредности преко средњег курса НБС на дан исплате до најповољнијег курса НБС на дан исплате. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиоцима надокнади трошкове поступка у износу од 546.000 динара са законском затезном каматом почев од 05.03.2018. године, као дана пресуђења, до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 5285/18 од 18.12.2019. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена пресуда Вишег суда у Београду П 2191/15 од 05.03.2018. године у првом и делу става трећег

изреке којим је обавезан тужени да тужиоцима накнади трошкове парничног поступка у износу од 546.000,00 динара. Ставом другим изреке, преиначено је решење о трошковима поступка садржано у трећем ставу изреке пресуде Вишег суда у Београду П 2191/15 од 05.03.2018. године, тако што је обавезан тужени да тужиоцима на досуђени износ трошкова парничног поступка од 546.000,00 динара исплати законску затезну камату од извршности пресуде до исплате.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је благовремено изјавио ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду у смислу члана 408. Заскона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ... 87/18) и нашао да ревизија туженог није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности. На друге битне повреде поступка које могу представљати разлог за изјављивање ревизије у смислу члана 407. став 1. тачка 2 и 3 ЗПП, ревидент у ревизији одређено не указује. Такође, по оцени ревизијског суда, другостепени суд је у образложењу побијане пресуде оценио све битне жалбене наводе и о њима дао правилне и јасне разлоге које прихвата и овај суд.

Према утврђеном чињеничном стању, између тужилаца, као зајмодаваца и туженог као зајмопримца, закључен је и потписан писмени уговор о зајму, дана 04.09.2010. године, у стану тужилаца, без присуства сведока. Том приликом тужени је од тужилаца примио на зајам износ од 110.000 евра. Парничне странке су уговориле динамику враћања дуга, са роком враћања зајма до 30.10.2011. године. Чланом 2. уговора констатовано је да је тужени – зајмопримац изјавио да је даном потписивања уговора о зајму примио у својину од тужилаца- зајмодаваца износ од 110.000 евра по важећем курсу на слободном девизном тржишту и обавезао се да ће зајам вратити тако што ће износ од 70.000 евра вратити до 31.12.2010. године, износ од 30.000 евра до 01.06.2011. године и износ од 10.000 евра до 30.10.2011. године. Чланом 4. уговора констатовано је да се зајмопримац обавезује да ће у случају кашњења зајмодавцу платити и законску затезну камату. С обзиром да тужени и поред опомена није вратио зајам, иако је то више пута обећавао, тужиоци су ангажовали адвоката који му је доставио писмену опомену пред утужење, а затим и поднели тужбу 30.12.2015. године, захтевајући враћање позајмице са законском затезном каматом.

На основу утврђеног чињеничног стања, правилно су нижестепени судови применили материјално право када су усвојили тужбени захтев, налазећи да тужени дугује тужиоцима новчана средства која се тужбом потражују. Неосновано се ревизијом указује на погрешну примену материјалног права.

Чланом 557. ЗОО прописано је да се уговором о зајму зајмодавац обавезује да преда у својину зајмопримцу одређену количину новца или других замењивих ствари а зајмопримац се обавезује да му врати после извесног времена исту количину новца,

односно исту количину ствари исте врсте и истог квалитета. Према члану 562. став 1. истог закона, зајмодавац је дужан вратити у уговореном року исту количину ствари, исте врсте и квалитета.

Како је у поступку утврђено да су странке биле у уговорном односу по основу уговора о зајму, по коме су тужиоци дали на зајам туженом новац у износу од 110.000 евра и уговорили динамику и рокове враћања, а да тужени позајмљени новац није вратио, из приложене исправе – уговора о зајму, чије потписивање тужени није спорио, произилази основ и висина потраживања тужиоца, па су нижестепени судови правилно одлучили када су усвојили тужбени захтев и обавезали туженог да тужиоцима на име дуга исплати досуђени новчани износ. Наиме, постојање и висина дуговања туженог потврђени су поред писменог уговора о зајму и исказима тужилаца којима су судови поклонили веру као логичним, убедљивим и у складу са писменим доказима у списима, док тужени своје наводе током поступка није поткрепио ниједним релевантним доказом, пре свега писменим доказима у виду потврде или признанице о враћању зајма а саслушани сведоци које је предложио нису имали непосредних и релевантних сазнања о уговорном односу странака.

Наводима ревизије којима се указује да у конкретном случају није постојала воља за закључење уговора о зајму нити је извршена исплата новца, те да се ради о фиктивном уговору као последици преварне радње тужилаца и злоупотребе поверења туженог, не доводи се у сумњу правилност побијане одлуке.

Одредбом члана 26. Закона о облигационим односима прописано је да је уговор закључен када су се уговорне стране сагласиле о битним састојцима уговора. Сходно члану 28. овог закона, воља за закључење уговора може се изјавити речима, уобичајеним знацима или другим понашањем из кога се са сигурношћу може закључити о њеном постојању, те да изјава воље мора да буде учињена слободно и озбиљно. Према члану 66. став 1. ЗОО, привидан уговор нема дејства међу уговорним странама, али ако привидан уговор прикрива неки други уговор, тај други уговор важи ако су испуњени услови за његову правну ваљаност (став 2).

Имајући у виду цитиране законске одредбе и утврђено чињенично стање, које не може бити предмет побијања по ревизији у смислу члана 407. став 2. ЗПП, поуздано се може закључити да су се уговорне стране сагласиле о битним састојцима уговора у погледу износа позајмице, рокова враћања и исплате затезене камате, изражавајући слободну и озбиљну вољу закључењем и потписивањем предметног уговора о зајму. С обзиром да су нижестепени судови правилно утврдили да тужени није тражио поништај, раскид или утврђење ништавости уговора нити је доказао да уговор прикрива неки други уговорни однос странака, материјално право је правилно примењено.

Правилно је примењено материјално право и у погледу одлуке о законској затеној камати, сходно члану 277. у вези са чланом 324. Закона о облигационим односима и чланом 4. Закона о затезној камати („Службени гласник РС“ бр. 119/12), почев од доспелости сваког појединачног износа према утврђеној динамици враћања зајма.

Како се ни осталим наводима ревизије не доводи у сумњу правилност побијане пресуде, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци, применом члана 414. ЗПП.

**Председник већа - судија
Бранислав Босиљковић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић